Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 143. | Нинѣ: гр. Самсона стр. Н. 5. по Сош. | Завтра: рим. Кирила 5. по Сош. | Субота 27 червня (9 липня) 1892. | Входъ сонця 4 г. 11 м.; заходъ 7 г 58 м. Баром. 763 терм. + 24·0° ÷ 12·8°. | Рôкъ II.

Марокко а державы европейскй.

Справа марокканьска все вырынае ôдъ часу до часу и страшить державы европейскй. Она, видко, стала теперь дуже важною, коли ажь Нѣмеччина видѣлась спонукана для забезпеченя своихъ интересôвъ въ Марокко перенести свого амбасадора, Радовіца, зъ Константинополя до Мадриду. Въ Марокко выбухла революція, а ворохобники, видко, допекли вже добре марокканьскому султанови, коли запустивъ ся вже зъ ними въ переговоры. Ворохобники домагають ся, щобы султанъ усунувъ ґубернатора въ мѣстѣ Танґерѣ, а вôнъ мабуть вже на то и пристае. Рôвночасно и европейскй державы видѣлись спонукаными выступити въ Марокко зъ бôльшою енерґією, разъ щобы забезпечити житє и майно Европейцѣвъ, проживаючихъ въ Марокко, а вôдтакъ щобы узыскати и бôльшй вплывы въ сѣмъ важнôмъ пôвнôчно-захôднôмъ закутку Африки. Найенерґічнѣйше выступила Анґлія, а еѣ посолъ Смайсъ зажадавъ навѣть вôдъ султана, щобы на анґлійскôмъ консулятѣ вôльно было вывѣсити анґлійску хоругвь. То и стало ся, а другй державы вже й налякали ся, що Анґлія взяла верхъ въ Марокко и готова ще тамъ влѣзти та запанувати, якъ панує нинѣ на Ґібралтарѣ, Мальтѣ, Кипрѣ и въ Єгиптѣ. Наколибъ ще мѣсто Танґеръ дôстало ся въ руки Анґліѣ, то еѣ фльота панувала бы таки вже зовсѣмъ на Середземнôмъ мори.

Испанія и Франція налякались того найбôльше и выслали свои кораблѣ военнй до Танґеру, бо они суть справедливо того погляду, що колибъ разъ Анґлія засѣла крѣпко въ Танґерѣ и укрѣпила се мѣсто, то бувъ бы се лишь початокъ протекторату надъ Мароккомъ, подôбного, якъ протекторатъ въ Єгиптѣ; Испанія же головно уважае Марокко за край належачій до еѣ вплыву и круга еѣ интересôвъ. Зъ сеи причины не хоче она и рѣшучо станути по сторонѣ Франціѣ. Въ Испаніи впрочôмъ глядять теперь по першôмъ переполоху трохи спокôйнѣйше на сю справу. Тамъ признають, що декотрй жаданя анґлійского посла суть оправданй и въ засадѣ мусять ихъ похваляти всѣ державы европейскй, бо жаданя тй не вийшли лишь зъ еґоистичныхъ интересôвъ и можуть стати ся хосенными всѣмъ европейскимъ кольоністамъ въ Марокко. Навѣть право вывѣшуваня фляґъ на консулятахъ уважають за оправдане. Такъ само жаданє, щобы при дворѣ султана въ Фезѣ були представителѣ державъ европейскихъ и щобы въ Танґерѣ спроваджено воду до мѣста и выбудовано рѣзницю, уважають за рôвно хосенне для всѣхъ, лишь побоюють ся, щобы Анґлія не схотѣла сама зъ сего права користати. Одно лишь лякае всѣхъ, а то, щобы Анґлія не схотѣла укрѣпляти ся въ Танґерѣ. Въ недопущеню сего мае Франція може ще бôльшій интересъ якъ Испанія. Часъ вже недалекій, коли Франція буде мусѣла конче розширити або бодай точно означити свои границѣ въ Альжірѣ вôдъ стороны Марокка; крôмъ того носить ся она також зъ гадкою черезъ оазу Тустъ завести комунікацію до своихъ кольоній надъ Сенеґалемъ и въ Дагомею, а то буде могла лишь тогды зробити, коли єй нѣхто не буде перешкаджати въ Марокко. Сй намѣреня Франціѣ интересують немало такожь и Нѣмеччину, котра боить ся о свою кольонію въ Камерунѣ. Симъ дасть ся и пояснити, длячого Нѣмеччина выслала до Мадриду посла Радовіца зъ Константинополя. Якъ видко, то въ Марокко концентрують ся теперь интересы всѣхъ бôльшихъ державъ въ Европѣ. Не диво отже, що скоро лишь анґлійска ескадра появила ся передъ Танґеромъ, то заразъ Франція и Испанія выслали туды такожь и свои кораблѣ. Поки що остане ся однакожь, якъ здае ся, все по давному, бо султанъ марокканьскій мабуть не дозволить Анґліи укрѣпити ся въ Танґерѣ.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ интерпелювавъ пос. Ґомперцъ міністра торговлѣ, чи знае, що въ найблизшôмъ часѣ мають розпочати ся переговоры торговельнй межи Румунією а Нѣмеччиною, и чи поробивъ вôдповѣднй кроки, щобы забезпечити Австро-Угорщинѣ рôвнй користи зъ Нѣмеччиною при довозѣ до Румунѣ.

Въ дальшôмъ ходѣ нарадъ надъ закономъ противъ заразы на худобу пôднѣсъ пос. Відерсперґъ всѣ користи изъ сего предложеня правительственного а именно обовязокъ державы платити вôдшкодоване за убиту худобу. Шефъ секціѣ Ербъ заявивъ именемъ правительства, що правительство угорске лагодить подôбный законъ и певно вже теперь предложить его угорскому парляментови, а предложене то буде вôдповѣдати условіямъ ветеринарскои угоды зъ Нѣмеччиною. Наконець зазначивъ представитель правительства, що коли Палата прийме сей законъ, то Австрія въ справѣ нищеня заразы на худобу выпередить цѣлу Европу. Палата приняла наконець цѣлый законъ. — Позичку для мѣста Бродôвъ ухвалено въ третôмъ читаню.

9

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше).

Уродженый зъ графянки теперѣшный дѣдичь Калиновець, Мышковець и Терногоры числивъ ся вже до мѣсцевои аристократіѣ, чванивъ ся своими гербами и дуже щиро зôтхавъ надъ нинѣшнымъ упадкомъ тои клясы, до котрои, якъ думавъ, мавъ право числити ся. Подруживъ ся зъ маючою паннoю, такъ само гордою на своє паньство, хочь дѣдо єѣ бувъ такожь лише повномочникомъ и живъ свободно та щасливо, господарювавъ запопадно, дбавъ о найменшй дрôбницѣ; не диво отже, що й успѣхъ зъ господарки бувъ добрый. Всѣ обявы паньства и паньскости заховувавъ вôнъ дуже докладно и певно нѣколи не думавъ такъ богато о катехизмѣ, якъ о правилахъ такого житя, яке вѣвъ. Але по за сею занавѣсою крыла ся въ нѣмъ скупость, лакомость, обава о втрату маєтку и горяче бажанє побôльшити его ще.

Панъ Адольфъ Суздальскій старѣвъ ся помалу въ тôмъ безпастаннôмъ труднôмъ бою, бо и хотѣвъ показати ся, та поставити ся, и лякавъ ся надрушити маєтокъ. Коли вже мусѣвъ тратити, то заразъ старавъ ся сю втрату надоложити. Половину годинъ посвячувавъ на пановане, пыху и гране принятои ролѣ, а другу половину на рахунки, дрôбнички и промыслово-господарскй спекуляціи.

Въ часѣ тыхъ подѣй, що оповѣдаемо, панъ Адольфъ мавъ уже сорокъ лѣтъ зъ горою, мавъ жѣнку трохи вôдъ себе молодшу, сына въ Берлинѣ и доньку зъ ґувернанткою дома. Чотири разы до року: на свои и жѣнчинй имянины, на запусты и новый рôкъ приймавъ у себе першй товариства и выступавъ по паньски, що тогды въ его мовѣ звалось „вôдъ ананасôвъ“. А прочій часъ проводивъ на господарствѣ, ѣздивъ по хуторахъ або въ гостину до сусѣдôвъ, щобы имъ показати величавый повозъ, гарнй конѣ и що року бôльше выбагливу ліберію, котрои найвысшимъ степенемъ були такъ званй фраки „вôдъ аксельбантôвъ.“

Якъ чоловѣкъ, панъ Суздальскій бувъ не злымъ; не бувъ однакъ и дуже добрымъ. Часомъ мавъ и хвилѣ благородного та чесного зворушеня, але все псули въ нѣмъ два нагальнй змаганя, суперечнй мѣжь собою, одно до паньскости, друге до скупости, а бôльше може до хапчивости.

Жѣнка его була о стôлько щасливою, о скôлько такою може назватись женщина, котрôй на нѣчôмъ не збувае (при гостяхъ то й на чулости мужа, що на велике свято являесь такожь на свѣтъ), женщина, котра мае трохи своеи волѣ а на видъ то й цѣлу свободу, котру чоловѣкъ въ руки цѣлує и пестить, а таки не любить; та зновъ и не бе такожь.

Дѣти любивъ панъ Суздальскій дуже, але такожь бôльше про око людске; бо бувъ переконаный, що серце мягке то признака образованя, що се належить до доброго тону такъ, якъ вразливй нервы. Выховувавъ вôнъ ихъ величаво, такъ щобъ всѣ бачили, що не жалує для нихъ нѣчого. Въ серцю єго не було великого привязаня анѣ до жѣнки, анѣ до дѣтей, анѣ до нѣкого; и вôнъ не бувъ виненъ тому, бо такъ его Богъ сотворивъ, а обставины зробили его холоднымъ и твердымъ. А таки, якъ уже сказано, мавъ вôнъ часомъ добрй порывы, хочь и рѣдко се ему лучалось. Бувъ холодный, та не доходивъ нѣколи до скрайности, въ котру легко мôгъ бы упасти иншій зъ его вдачею; бо вôнъ дуже зважавъ на приличность. Сей божокъ нашого свѣта стоявъ ему все передъ очима; на устахъ у него все було пытане: Чи се прилично? Въ думцѣ розважавъ вôнъ все, що приличне а що неприличне; а нѣколи не розваживъ сего глубше и не спытавъ себе: чи то годить ся, чи не годить ся? Зъ тыхъ кôлькохъ словъ легко зміркуєте, якимъ чоловѣкомъ бувъ панъ Суздальскій.

На вчерашнôмъ засѣданю ухвалено такожь законъ о касахъ гôрничихъ и розпочато нараду надъ закономъ о средствахъ охоронныхъ для робôтниковъ занятыхъ при вѣденьскихъ будôвляхъ комунікаційныхъ. — Пôдъ конецъ засѣданя поставивъ пос. Тільшеръ интерпеляцію въ справѣ злого обходженя ся зъ вояками въ Перемышли и Бохни. Слѣдующе засѣдане назначено на нинѣ.

Позаякъ справоздане валютове вже выготовлено, то вчера роздано его посламъ. Розправа надъ предложенями валютовыми въ повнôй Палатѣ розпôчнесь ажь въ понедѣлокъ. Въ кругахъ парляментарныхъ говорять, що есть всяка певность, що предложеня валютовй будуть ухваленй. — Коло польске буде радити въ недѣлю надъ предложенями валютовыми.

Справы краевѝ.

(*Аванс урядниковъ при зелѣзницяхъ державныхъ. — Новй посады инспекторôвъ и концепістовъ ветеринарійныхъ*). Звѣстно, що урядники зелѣзниць державныхъ, котрй мають технічнй студии, неразъ були гôрше платнй, нѣжь урядники руху, що часто не мають нѣякихъ высшихъ студій. Тому президентъ зелѣзниць державныхъ, дръ Билиньскій, постановивъ для усуненя тои несправедливости, щобы урядники зъ укôнчеными студіями технічными и урядники, котрй мають університетскй студии, вôдъ теперь авансували що два роки, а всѣ иншй урядники що три роки. Кажуть, що п. міністеръ торговлѣ потвердивъ се розпорядженє ґенеральнои дирекціѣ зелѣзниць державныхъ. — Рôвночасно зарядивъ президентъ дръ Билиньскій, щобы технічнымъ урядникамъ, придѣленымъ до будовы зелѣзниць, котрй перенесенй до меншихъ мѣстъ та одержують черезъ те меншій додатокъ на мешканя, вырôвнано сю рôжницю збôльшенемъ подорожного павшалю.

Постановою зъ дня 26 мая позволивъ Є. Вел. Цѣсарь на утворене пяти посадъ инспекторôвъ ветеринарійныхъ въ IX ранзѣ въ намѣстництвахъ въ Бернѣ, Инсбруку, Львовѣ, Празѣ и у Вѣдни, и осьми посадъ ветеринарійныхъ концепістôвъ въ X ранзѣ при властяхъ политичныхъ въ Бернѣ, Чернôвцяхъ, Градцу, Лінцу, Львовѣ, Празѣ и Трієстѣ. Тй посады будуть поки що провізоричнй, а урядники тй мають зачати урядоване вôдъ 1. серпня с. р. Ветеринарійнй инспекторы и концепісты будуть занятй при политичныхъ властяхъ краевыхъ яко силы концептовй до рефератôвъ ветеринарійныхъ и на той часъ, коли краевый ветеринарь не буде мôгъ сповняти своихъ обовязкôвъ, именно колибъ настала зараза, дальше колибъ вôнъ бувъ занятый при торгахъ на худобу и при транспортѣ худобы до стацій зелѣзничихъ; при тôмъ належавъ бы до нихъ надзôръ надъ дезінфекційными заведенями и ваґонами для худобы и т. п.

Переглядъ политичный.

Зъ Вѣдня доносять, що президія Палаты сподѣває ся, що замкненє сесіѣ парляментарнои буде могло наступити ще 23 с. м.

Ухваленый Соймомъ галицкимъ законъ о поборѣ мыта копыткового для громады мѣста Ярослава одержавъ вже Найвысшу санкцію.

Въ справѣ посла Спиничича заявивъ Трибуналъ державный, що не єсть компетентный выдавати вырокъ въ сѣй справѣ, а то длятого, що коли кара дисциплінарна, яка стрѣтила Спиничича, єсть выпливомъ судейскои власти державы, то на основѣ законôвъ основныхъ трибуналъ уважаєсь некомпетентнымъ рѣшати сей спôръ; колижь буде ся уважати сю справу яко справу урядника и того хто дає службу, то Трибуналъ не має такожь права мѣшати ся до того.

Вѣсти о зъѣздѣ монархôвъ въ Спалѣ въ России не притихають. Ото берлиньске бюро депешове „Герольдъ" доносить зъ Петербурга, що въ тамошныхъ добре поинформованыхъ кругахъ завѣряють напевно, що дня 29 серпня вôдбуде ся въ Спалѣ зъѣздъ Є. Вел. Цѣсаря Францъ Іосифа и цѣсаря нѣмецкого зъ царемъ Александромъ III.

Въ высшихъ урядахъ адміністраційныхъ въ России мають пôсля „Моск. Вѣдом." настати важнй змѣны. Міністеръ комунікаціѣ Вітте має одержати якусь иншу посаду, а помôчникъ міністра справъ внутрѣшныхъ Плеве має бути перенесеный до иншого міністерства. Секретарь рады державнои Половцевъ має такожь уступити, а на его посаду має прийти Ник. Муравіѣвъ, старшій прокураторъ трибуналу касаційного. Предсѣдатель департаменту економічного Абаза має одержати димісію.

Пôсля Köln Ztg. станъ здоровля россійского міністра фінансôвъ Вышнеградского єсть безнадѣйный. Лѣкарѣ не роблять нѣякои надѣѣ, що его буде можна удержати при житю.

На жаданє реґента Рістіча скликали були ліберали конференцію, на котрôй розбирали справу выбору третого реґента и ухвалили дораджувати реґентамъ розвязати скупштину и розписати новй выборы пôдъ міністерствомъ Авакумовича. Ухвалу конференціѣ подала реґентамъ до вѣдомости депутація пôдъ проводомъ митрополита Михаила. Въ кругахъ міністерскихъ настало зъ сеѣ причины велике розъяренє. Треба тутъ ще й то зазначити, що середъ радикальнои партіѣ ширить ся чимъ разъ бôльшій роздоръ.

Новинки.

Львôвъ дня 8 Липня

— **Громадѣ Загôре-Конкольники**, въ повѣтѣ рогатиньскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** П. Міністеръ именувавъ комісаря ґенеральнои инспекціѣ австрійскихъ зелѣзниць Ярослава Михаловского инспекторомъ тойжь власти. — Ц. к. краєва Дирекція скарбу именувала провізоричного управителя мытничого Іосифа Пфіцнера такимъ же управителемъ въ IX. клясѣ ранґи. — Ц. к. надпрокураторъ державный именувавъ дра Едварда Муковича, секундаремъ при карныхъ закладахъ у Львовѣ.

— **Є. Ексц. П. Намѣстникъ Бадені** вернувъ вчера въ Вѣдня до Львова.

— **Конкурсъ.** Опорожненй суть посады инжинера будôвництва яко учителя при промысловôй школѣ у Львовѣ и суплента до рысункôвъ при тôйже школѣ. Зъ першою посадою злучена платня 1500 зр., зъ другою 720 зр. Поданя треба вносити до дирекціѣ школы; речинець до 20 с. м.

— **Новый урядъ почтовый** буде отвореный вôдъ 16 с. м. въ Пущу въ повѣтѣ золочѣвскôмъ. Округъ доручень того уряду будуть становити громады и обшары дворскй: Пуще зъ Могилкою, Перепелники зъ фôльваркомъ, Ивачѣвъ зъ Дворисками и Крачôвъ. Разъ на день буде йти почта межи Пущемъ а Плуговомъ.

— **Субститутомъ нотаря** дра Кароля Вурста у Львовѣ именувавъ ц. к. Судъ краєвый на два мѣсяцѣ кандидата нотаріяльного Романа Бачиньского. Субституцію обнимає п. Бачиньскій вôдъ дня 11 липня.

— **Испытъ зрѣлости** въ ґімназіи золочѣвскôй складало 10 Русинôвъ, 8 публичныхъ ученикôвъ и 2 екстерністы. Зрѣлыми признано 6 публичныхъ и 2 екстернистôвъ а 2 репробовано на оденъ рôкъ. Вчера роздано свѣдоцтва. Здали испытъ Русины: Курмановичь Петро, Лукіяновичь Олекса, Майковскій Иванъ, Мединьскій Илярій (екстерн.), Рожанковскій Теодоръ, Савицкій Людвикъ (екстер.), Скоморовскій Евстахій и Товарницкій Станиславъ. — Испытъ зрѣлости въ ґімназіи стрыйскôй складало 28 ученикôвъ. Здало 20, поправокъ 3, репробовано 3, не допущено 2. Здали: Бавманъ Абр., Буковскій

Два чи три разы передже Остапъ мавъ нагоду зблизитись до него. Вѣсть про его лѣки розôйшлась далеко. Оригінальный выглядъ, самôтне мешкане, пустинничй звычаѣ будили цѣкавôсть и вôнъ въ очахъ людей ставъ однымъ зъ тыхъ чудесныхъ лѣкарѣвъ, котрй у всѣхъ краяхъ тягнуть до себе товпы народу. Неразъ и зъ паньскихъ домôвъ присылано по него. Разъ и панъ Суздальскій возвавъ его до хорои доньки, та Остапъ бувъ тогды у недужои жѣнки, матери семеро дѣтей, и вôдповѣвъ слузѣ: „Можете зачекати, або пôслати по иншого лѣкаря. Панъ найде ихъ, кôлько схоче, а убогій має мене одного. Єго донька потрѣбна певно и свѣтови и родичамъ, та потрѣбнѣйша мати сиротамъ."

Такои зухвалои вôдповѣди нѣкто не мавъ вôдваги повторити панови Суздальскому; та вôнъ уже й за те обуривъ ся, що Остапъ не прибувъ, и громы кидавъ на шарлятана, котрому вже ласку тымъ зробивъ, що возвавъ его. Тымчасомъ Остапъ коли вже бувъ певный о свою хору, самъ пѣшки прийшовъ до Калиновець. Се втихомирило батька и матѣрь, а коли донька, котрôй и тахъ мало що хибувало, выздоровѣла, хотѣли вынагородити его по паньски, але вôнъ не принявъ грошей.

— Я не потребую, — сказавъ панови Суздальскому — якъ менѣ коли чого нестане дома, то пришлю до васъ.

Такій незвычайный поступокъ, противный всякôй приличности, не мôгъ нѣкого такъ здивувати и зворушити, якъ пана Суздальского, що почитавъ прихильнôсть и форму. Вôнъ оповѣдавъ про се широко, дивувавъ ся и вкôнци вытолкувавъ се собѣ по своему: оригінальностію, прибраною для здобутя розголосу. Та коли по двохъ лѣтахъ Остапъ живъ дальше у своѣмъ закутку такъ, якъ перше, то панъ Суздальскій не вагавъ ся голосити, що вôнъ трохи несповна розуму. А таки возвано его въ друге до самои панѣ, а потôмъ и до самого пана, котрый хорувавъ на печѣнки, коли тôлько не вдалась ему спекуляція такъ, якъ сподѣвавъ ся. Остапъ бувъ въ Калиновцяхъ кôлька разôвъ, а все за дармо и все поступавъ собѣ досыть гордо. Люде, котрй ему прецѣ якогось поважаня не могли вôдмовити, зачинали его що разъ менше розумѣти. Таємнôсть, якою вôнъ покрывавъ ся, всѣляко можна було собѣ толкувати.

Отже не безъ надѣѣ ишовъ Бондарчукъ до двора, а таки лякавъ ся вôдмовы. Коло самыхъ ворôтъ показали ему, що я. в. панъ находить ся въ офіцинѣ на суботѣшнôй сесіи економічнôй. Тамъ отже удавъ ся Остапъ и постановивъ собѣ ждати въ переднôй такъ довго, поки не скôнчить ся важна ся нарада. Єго знали въ околици; мало хто не дôзнавъ вôдъ него помочи, всѣ его любили; а що подужали его й о знахорство, то всѣ и лякались его потрохи. Хотѣли заразъ дати панови знати, що прийшовъ, але Остапъ не позволивъ.

Сесія скôнчила ся небавомъ и ясновельможный выкотивъ ся зъ хаты.

Була то стать досыть *прилична:* не гарный, не поганый, не малый, не великій, не замѣтный нѣчимъ такъ дуже, хиба може лицемъ задуманымъ и хмарнымъ, котре мало бути „паньскимъ". Панъ Адольфъ Суздальскій взагалѣ подобнѣйшій бувъ до свого повномôчника, якъ до себе самого. Убраный прилично, пôсля всѣхъ приписôвъ моды, поры року и дня, трохи лисый, худый але крѣпкій, блѣдый, зъ простымъ выразомъ лиця змученого и несимпатичного, зъ устами вôдутыми, пригадувавъ вôнъ актора малои трупы, що грає ролю ордерового пана.

Побачивши Остапа, принявъ его досыть чемно, тôльки здивувавъ ся дуже, бо не сподѣвавъ ся такого гостя. Коли ще лѣкарь, витаючи его, шепнувъ, що хотѣвъ бы поговорити зъ паномъ презесомъ (такъ его звычайно звали) въ чотири очи, то Суздальскій потеряный, хочь все пануючій надъ собою, запросивъ его не до палаты, а до комнаты, въ котрôй передъ хвилею вôдбула ся сесія економічна.

Хмарне лице вказувало на те, що ясно вельможный бувъ неспокôйный и вже въ думцѣ обчисляв, кôлько то лѣкарь зажадає за всѣ незаплаченй візиты и кôлько то ему

Бравнъ Альфредъ зъ вôдзн., Хальбазані Діонівій, Ґольдберґъ Давидъ, Иглицкій Стан., Коваржикъ Ст., Кребсъ Семенъ, Лѣсовскій Осипъ, Лобиньскій Осипъ, Маєвскій Меч., Марбахъ, Мілєръ Ант., Опольскій Тадей, Салякъ Олекса, Шенфельдъ Абр., Терлецкій Омелянъ, Тшесньовскій Ом., Візенберъ Хаскель и Замойскій.

— **Зъ салѣ судовои.** Господарь Каспаръ Клима въ Заґуржи въ Галичинѣ записавъ свому сынови Іосифови, коли тойже выслуживъ при войску и вернувъ до дому, цѣлый свôй ґрунтъ, але що не вôддававъ єго заразъ въ посѣданє Іосифа, приходило мѣжь ними до частыхъ сварокъ. Вкôнци Іосифъ рѣшивъ убити вôтця, щобы лише прийти скорше до ґрунту. Въ тôй цѣли пôдпоѣвъ своего старшого брата и самостôйного вже господаря, Войтѣха, та намовивъ єго, абы єму въ убійствѣ вôтця помагавъ. И дѣйстно дня 15 падолиста минувшого року въ ночи напали оба братя на вôтця и стали єго бити колами, при чôмъ Войтѣхъ ударивъ єго такъ сильно 2 разы коломъ по головѣ, що нещастный заразъ сконавъ. Увязнені братя признали ся до вины а судъ въ Краковѣ засудивъ Войтѣха на кару смерти черезъ повѣшенє, Іосифа-жь на 7 лѣтъ тяжкои вязницѣ. Внесеный Войтѣхомъ до найвысшого трибуналу у Вѣдни рекурсъ вôдкинувъ трибуналъ и потвердивъ перші засудъ.

— **Чудомъ лишь** спасла ся вôдъ нехибнои смерти пятилѣтна донька паньства Б. при улици Яґайлоньскôй ч. 27 у Львовѣ. Дитина бавила ся въ сѣнехъ на третôмъ поверсѣ, перехилила ся черезъ поруче на сходахъ и упала на долину, але такъ щасливо, що заразъ встала и побѣгла на гору до матери и та ажь добачила, що дитина має на головѣ глубоку рану. Прикликаный лѣкарь оглянувъ дитину и сконстатувавъ, що ѣй не грозить нѣяка небезпечнôсть житя.

— **Бѣдный!** Въ Чернôвцяхъ арештовано передъ кôлькома днями напастного жебрака, дуже обдертого, и заведено єго на инспекцію поліціѣ. Тамъ показало ся, що той бѣдакъ зве ся панъ Игнатій (Йойна) Вайсбахъ, єсть горожаниномъ мѣста Черновець, має въ середмѣстю гарну каменицю и грошей купу, и що вôнъ лише въ хвиляхъ свобôдныхъ вôдъ занять — лихварскихъ, выдурює вôдъ людей милостиню. Очевидно панъ той дôстанесь за се тамъ, де годѣ руку по милостиню вытягати.

— **Холєра** зачинає поволи чимъ разъ бôльше наповняти страхомъ цѣлу Европу. Найсильнѣйше выступає она теперь въ Россіи и єсть обава, що готова ще й до насъ дôстати ся. Наше правительство завело длятого вже теперь семидневну кварантану на всѣ кораблѣ и товары, що приходять зъ Чорного и Азовского моря и въ турецкихъ портôвъ. Въ Тріестѣ, якъ вже урядово сконстатовано, проявивъ ся такожь оденъ выпадокъ холєры, але т. зв. домашнои (nostras). Въ Парижи було вже кôлька выпадкôвъ, а вчера занедужавъ на холєру въ Нейлі ґенералъ Бертіє. Въ Россіи ширить ся холєра дальше. Въ Царицинѣ и Єлисаветполи проявилось 17 выпадкôвъ занедужаня. Въ Астрахани робôтники такъ залякали ся холєры, що ажь хотѣли покинути роботу. Въ наслѣдокъ того прийшло ажь до розрухôвъ и до проливу крови. Тамъ заведено теперь станъ облоги.

— **Розбôй.** Дня 3 с. м. о годинѣ 10 зъ рана на дорозѣ межи Озѣрною а Тернополемъ чотирехъ людей напало учителя жидôвскихъ дѣтей Ем. Ґаде зъ Тлустого. Стягнувши єго зъ воза забрали єму 210 зр. готôвки, срѣбный годинникъ, одежу и чоботы.

— **Ритуальне убійство.** Въ Клєве въ Нѣмеччинѣ веде ся теперь процесъ противъ жида Бушгофа о убитє христіяньского хлопця въ ритуальныхъ цѣляхъ. Кôлькохъ свѣдкôвъ зôзнало, якъ той жидъ зазабивъ хлопця въ день св. Петра и Павла до своего дому. До процесу завôзвано также професора семітскихъ языкôвъ при штрасбурґскôмъ университетѣ Нельдекего, котрый заявивъ, що анѣ тальмудъ анѣ жадна инша книга жидôвскихъ законôвъ не мѣстить въ собѣ такихъ постановъ, котрі наказували бы убивати дѣтей христіяньскихъ на то, абы зъ нихъ уживати кровь до ритуальныхъ цѣлей. Релиґія жидôвска заказує навѣть уживати звѣрячои крови. — Можна однакожь припускати, що подôбні убійства дѣють ся въ забобонôвъ, до котрыхъ жиды дуже склонні. Додати тутъ мусимо, що убійство се мало стати ся въ Ксантенъ въ Прусахъ и що процесъ вôдбуває ся теперь передъ судьями присяжными. Межи тыми судьями находить ся такожь оденъ Меновітъ, котрый называєсь — теръ Мееръ. Меноніты — то протестантска секта, котрымъ мѣжь иншими не вôльно хрестити дѣтей, лишь старші особы, и не вôльно присягати. Цѣкава отже рѣчь, якъ той п. теръ Мееръ складавъ присягу яко судья присяжный. Коли предсѣдатель трибуналу завôзвавъ єго до присяги, то вôнъ зложивъ лишь таке приреченє: „Моє слово „такъ“ єсть такъ а моє „нѣ“ єсть нѣ! На то даю мою руку“.

— **Цѣле житє — ложь.** Минувшои недѣлѣ застрѣливъ ся въ Парижи выстрѣломъ зъ револьвера торговельникъ діямантôвъ, Лєві, угорскій жидъ мабуть родомъ въ Сеґедину. Самоубійникъ лишивъ по собѣ лишь — 4 міліоны довгôвъ! Черезъ него потерпѣло богато купцѣвъ а особливо оденъ берлиньскій юбілєръ. Лєві купувавъ діяманты на боргъ и продававъ ихъ нивше вартости, въ наслѣдокъ чого выклыкувавъ знижки на торгахъ діямантôвъ. Де вôнъ подѣвъ такъ величезні сумы, нѣхто не знає, а самоубійникъ лишивъ листъ, въ котрôмъ каже, що навѣть нѣхто о тôмъ не довѣдає ся, бо цѣле єго житє була лишь сама — ложь.

— **Зъ заздрости.** Въ Романъ въ Румуніи минувшои недѣлѣ жѣнка высшого офіцира, Ольґа Димитрію, выйшла въ полудне зъ дому и забрала зъ собою своего ледви тритыжневу дитину. По дорозѣ вôдослала мамку до дому, и разомъ зъ дитиною кинулась въ керницю. Тамъ она и згинула. Зъ листôвъ, які она лишила, показало ся, що она пôдозрѣвала своего чоловѣка о невѣрнôсть и тому зъ заздрости вôдобрала собѣ житє. Дитину тому утопила, щобы чоловѣкъ єѣ не мôгъ мати права до єѣ маєтку. Сама она мала ледви 22 роки.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Про станъ засѣвôвъ пише Rolnik: Въ послѣдныхъ двохъ тыждняхъ мали мы дуже несталу погоду, котра зле подѣлала на станъ засѣвôвъ, але не можна на нихъ нарѣкати. Зъ малыми выимками въ цѣлôмъ краю засѣвы на поляхъ гарні. Все збôже густе, сильне, якъ въ стеблѣ такъ и въ колосѣ сильно розвите и зовсѣмъ здорове. Теперѣшный рôкъ єсть однымъ зъ тыхъ, въ котрôмъ намножилось богато шкôдныхъ насѣкомыхъ. Коли теперь настане парна погода то можна буде сподѣватись доброго жита. Травы и конюшины суть густі и здорові. Перші сѣнокосы були досыть щасливі, мимо несталои погоды. Рѣпакъ зачинають уже збирати. Картофлѣ и всѣ окопові ростины гарні. — Перші жнива зачались уже 21 червня въ повѣтѣ залѣщицкôмъ, а то въ Дзвинячи и Иваню надъ Днѣстромъ. Вже тогды стояли по поляхъ копы зжатого збôжа. Въ околици Новоселицѣ вже 30 м. м. жнива були въ цѣлôмъ розгарѣ. Теперь уже майже покôнчені. — Міністерство рôльництва оголосило недавно справозданє про станъ засѣвôвъ до 20 червня. Головный змѣстъ справозданя такій: Рѣдке жито а декуды пшениця не могла очевидно надто поправити ся, однакъ стебла згрубѣли и колосъ значно збôльшивъ ся. Жито высыпало ся переважно добре, пшениця починає въ захôднôй части монархіи цвисти, въ полудневыхъ провінціяхъ вже вôдцвила. Надѣя на пшеницю всюды дуже добрі. Рѣпакъ дає надѣю мѣсцями на добрі, мѣсцями-жь на дуже добрі жнива. **Ярина** (овесъ и ячмѣнь) ростуть буйно и станъ ихъ не менше добрый якъ пшениці. Такожь про **струкові ростины** надходять зъ усѣхъ сторôнъ переважно добрі вѣсти. Вино дає надѣю на добрі зборы. Овочѣ цвили пôдчасъ непогоды и станъ ихъ представляє ся некористно, а въ Истріи навѣть цѣлкомъ зле. Въ деякихъ околицяхъ Галичины и Буковины не буде сего року овочѣвъ. Дуже добре обродять овочѣ въ Тироли, въ околицяхъ Боценъ и Бріксенъ.

Всячина.

— **Зъявище въ природѣ.** Вôдъ 1 с. м. переходить вже по при землю комета вôдкрыта ще 1819 р., а звана кометою Вінкекого. Тогды обчислено, що она вертає що 5 и пôвъ лѣтъ назадъ до сонця, але до 1858 р. нѣхто єѣ вже не видѣвъ, ажь того року вôдкрывъ єѣ на ново астрономъ Віннеке и вôдъ него то має она свою назву. Опôсля видко єѣ було въ липню 1869 и въ мартѣ 1875 р., тогды то обчислено, що она потребує 5 лѣтъ и 225 днѣвъ, щобы обôбѣчи наоколо сонця. Дня 1 с. м. показала ся она знову близько землѣ, а сеи суботы стане найблизше коло землѣ и о пôвночи, коли небо буде ясне, можна бы єѣ видѣти голымъ окомъ. Астрономы видѣли єѣ ще въ мартѣ въ тôй сторонѣ на небѣ, де єсть такъ званый „Великій вôзъ“ (Великій медвѣдь); теперь буде єѣ вже видко на иншôмъ мѣсци. Ся комета єсть безъ такъ званои „мѣтлы“ або „вѣхи“ (хвоста), лишь доокола неи єсть якъ бы якась ясна мрака, котра чимъ близше до осередка стає густѣйша и яснѣйша. Коли єѣ перші разъ въ мартѣ сего року видѣли, то она выглядала — якъ кажуть астрономы, якъ видушена цитрина а въ єѣ осередку видко було кôлька яснѣйшихъ точокъ, нѣбы якісь звѣзды. Кометы, бачите, коли приходять близько сонця, то значно змѣняють ся, ихъ осередокъ часами розпадає ся и длятого они тогды выглядають инакше, якъ тогды, коли були далеко вôдъ сонця. Комету сю буде можна при спріяючôй погодѣ оглядати ажь до 15 с. м.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 8 липня. Комісарь правительственный, шефъ секціѣ Ербъ, заповѣвъ въ Палатѣ пословъ збôльшенє числа повѣтовыхъ лѣкарѣвъ ветеринарійныхъ о 48 такъ, що на будуче кождый повѣтъ политичный буде мати одного лѣкаря повѣтового,

Римъ 8 липня. Король именувавъ пос. Ґрімальдіого канцлеромъ скарбу и повѣривъ єму тымчасово теку міністра фінансôвъ.

Атины 8 липня. Трікупісъ предкладаючи буджетъ розвинувъ свою проґраму фінансову и заповѣвъ 7 міл. ощадности, зъ тыхъ 3 міл. въ выдаткахъ на войско, а пôднесенє доходôвъ назначує на близько 10 міліонôвъ.

Софія 8 липня. Розпочалось переслуханє свѣдкôвъ. Свѣдокъ Пенковъ изъ Сливна зôзнавъ, що Миларовъ казавъ єму, що убє Стамболова и цѣлу єго родину, а коли й то не поможе, то убє й князя.

Лондонъ 8 липня. Доси выбрано 141 консервативныхъ уніоністôвъ, 116 ґлядттоністôвъ, 10 парнелітôвъ и одного антіпарнеліта.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

для удержаня доброго тону треба буде дати, и якъ то невыгôдно платити все разомъ.

Перші слова Остапа потвердили хибный здогадъ єго, бо Бондарчукъ зачавъ скоро говорити:

— Я служивъ вамъ, пане, коли мôгъ, а теперь я маю до васъ просьбу.

— Зô щирого серця, пане, зроблю все, чого схочете. Щожь вы скажете?—Се „щожь вы скажете“, вымовивъ вôнъ зъ очевиднымъ страхомъ и неспокоємъ.

— Я прийшовъ зъ дивною просьбою.

— Зъ дивною, кажете? Я признаю ся.... я думавъ....

Остапъ не давъ докôнчити и перебивъ єго:

— Прошу мене не посуджувати, що я прийшовъ упоминатись о нагороды, які вы менѣ давнѣйше давали, а я не принявъ, — за тыхъ кôлька хвиль, що я паньству посвятивъ—нѣ, нѣ, тутъ не о грошѣ розходить ся.

— Не о грошѣ? Слава Богу! — подумавъ панъ Суздальскій и осмѣливъ ся. — А щожь такого дивного? Що се може бути?

— Сядьте, пане, и позвольте менѣ такожь усѣсти. Споро дороги пройшовъ я пѣшки, то й утомивъ ся. Скажу вамъ, пане, щиро, хто я и чого хочу.

(Дальше буде.)

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.